

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ ל"ב - חֲלָק כ"ח

קוֹנְטֵרְס 958

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

באצבע להחיד"א אות מ'): "תקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר או תקוני זוהר בכל יום". וכבר כתב החפץ חיים זכותו יגן עלינו, שחובה על הפחורים ללמוד זוהר פרשת השבוע כל שבת, וכן למד הנוצר חסד הקדוש זוהר עם ילדים בני תשע שנים, כנגד המינות! וכן כתב הבן איש חי הקדוש, זכותו יגן עלינו (הקדמה לספר בניהו): "קנימו וקבלו היהודים, קהל עדת ישראל, להחזיק בלמוד הקדוש של התיקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן". כותב רבנו האר"י הקדוש (ספר עץ חיים, למורנו הר' חיים ויטאל הקדוש) וכן כותב הרב משה קורדובירו הקדוש זכותו יגן עלינו (פרדס רמונים) כי הנשמות בדור הזה, הן מבחינת הנשמות הנמוכות ביותר בכל הדורות (עקבתא דמשיחא), ועל כן אין לנשמות בדור הזה תקון אמתי אלא על ידי אור הזהר בלבד, כי ידוע כי הכלים והאורות ירדו בסדר הפוך זה מזה, ואין פאן המקום להאריך (זוהר בעל הסלם, פתיחה לחכמת הקבלה [כ"ד], שערי אורה ר' יוסף גיקטיליא זכותו יגן עלינו).

כתוב בגמרא על בית המקדש, "אמרו כל דור שאינו נבנה בזמיו, מעלין עליו כאילו הוא נחרב בזמיו" (ירושלמי יומא א, ה). אם פן איך יבנה בית המקדש מחדש? על זה אומר שלמה המלך עליו השלום, "בחכמה יבנה בית ובתבונה יתפונן: ובדעת חדרים ימלאו" (משלי כ"ד, ג-ד). ופשוט הוא כי זהו כנגד הספירות חכמה בינה ודעת שכן רק בחכמה (למוד זוהר ופנימיות התורה) יבנה בית (הבית השלישי) הן ברוחניות והן בגשמיות. וידוע כי בית המקדש נבנה פלו על פי החכמה (פנימיות התורה והקבלה) אשר שלמה המלך למד היטב, ואשר נמסרה למשה רבנו מפי הגבורה על מנת להקים את המשכן. וכן ידע זאת דוד המלך עליו השלום, אשר בנה את מערת המכפלה על פי אותה חכמה (פנימיות התורה והקבלה), ואין פאן המקום להאריך.

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל ה' יצילנו ואין איש יודע מה ילד יום, ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזרות קשות, ה' ישמרנו. בודאי צריכים להתחזק וללמוד בדרכי קדשו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזהר הקדוש נצא מן הגלות ברחמים,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(אף אם הלמוד ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רחמנא ליצלן.

לכן, כל אחד ואחד צריך להשתדל מידי יום ביומו, ללמוד ולקרא בזהר הקדוש להצלחת כלל ישראל ולקרוב הגאולה, לכן החלטנו להדפיס קונטרסים המחלקים ל-54 שבתות השנה, כדי שכל אדם מישראל יוכל לעסוק מידי יום ביומו בנקל, ובשבת ילמד עם בני ביתו, הקטנים עם הגדולים, (וכבר הדפסנו את ספר זוהר השבת) זקנים עם נערים. ומי שמעוניין לעזור לכך יהיה שתף לרשב"י זכותו יגן עלינו אמן.

הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ולמוכיח את חברו. שאם חברו שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע מקבל ממנו את חלק הגיהנום שלו.

ואם ברצונך לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.. ולקרב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד זהר הקדוש בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב.

ואם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד תורת הזהר הרי תזכה למיליוני שנות תורה, פי כל הלומד שעה זהר הקדוש בשבת עולה לו למאה מליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויום טוב, לכל ימי חייך, [ימי שנותינו בהם שבעים] תגיע ל- 640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור למנין יהודים שילמדו בזהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מליארדי שנים תורה.

ובזהר הקדוש (פרשת ויצא קס"א). כתוב, שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע "כל עשרה ביה שכינה שריה", אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע למספר שקשה מאד לחשב 6 זיליון ו - 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיזקפו לזכותך בודאות!!!

אָנִים. החטם של פלם על הפה. ומשום שהתורה שבכתב נתנה מצד הימין, ושם פתיבה, פרשוה שתורה שבכתב, ספר תורה, שלא לקרא אותו על פה, ונאמר שאין לו נקודים. לתורה שבעל פה יש טעמים ונקודות. דבר אחר וירא אליו ה' בא וראה, יש נבואה מראה, ויש נבואה מריח, ויש נבואה משמיעה, ויש נבואה מדבור, והם ד' מרכבות לשם יהוה. בראה, בריאה שיהא מראה, וינגד המרכבה שלמעלה אמר הקדוש ברוך הוא נעשה אדם. והרי הקשו הראשונים, אחר שכל הבריות שברא במעשה בראשית הזכיר בריאה בלשון יחיד, למה הזכיר בפעולה אדם בלשון רבים כדי לתת פתחון פה למינים ולמומרים? אלא כאן כתוב (הושע יד) כי ישרים דרכי ה' וגו' ופשעים יכשלו בס. לקיים בהם ובאבד רשעים רנה. שהרי התורה סתמה שהיא ברא את האדם העליון הראשון, זהו שכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו. את - לרבות שברא אותו בדיוקן של אדם עליון במרכבה, שנאמר בו ודמות פניהם פני אדם. וברא אותו בשני דיוקנאות שכתוב בצלמו, בצלם, שהם אדם של פסא הכבוד מרום, ואדם של הכפא השני שנאמר בו מראשון, וזהו מרום מראשון. ומה שנאמר נעשה אדם, זה ללמד לכל אחד ואחד מישראל שהם זכר ונקבה לשתי אותם בזווגו, שאם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בזווגו. וישוים זה אמר הפסוק בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחתך. שנאמר בהם פי ישרים

בגוף עיניו אנפין אודנין. חוטמא דכלהו על פה.

ובנין דאורייתא דבכתב אתיהיבא מסטרא דימינא, דתמן פתיבה, אוקמוה דאורייתא דבכתב ספר תורה דלא למקרי ליה על פה, ואתמר דלית ליה נקודין לאורייתא דבעל פה אית טעמי ונקודין.

דבר אחר (בראשית כו ב) וירא אליו ה'. תא חזי אית נבואה מראה, ואית נבואה מריחא, ואית נבואה משמיעה, ואית נבואה מדבור. ואנון ארבע מרכבות לשם יהוה. בראה, בריאה דאיהי מראה, ולקבל מרכבה דלעלא אמר קודשא בריך הוא (שם א כו) נעשה אדם.

והא אקשו קדמאין, פתר דכלהו ברין דברא פעובדא דבראשית, אדפיר בריאה בלישנא דיחיד. אמאי אדפיר בפעולה אדם בלישנא דרבים, למיהב פתחון פה למינים ולמומרים. אלא הכא פתיב (הושע יד) פי ישרים דרכי ה' וגו' ופשעים יכשלו בס. לקימא בהו (משלי יא) ובאבד רשעים רנה. דהא אורייתא קא סתים דאיהו ברא לאדם עלאה קדמאה, הדא הוא דכתיב (בראשית א כו) ויברא אלהים את האדם בצלמו. את לרבות דברא ליה בדיוקנא דאדם עלאה במרכבתא, דאתמר ביה (יהזקאל א יא) ודמות פניהם פני אדם.

וברא ליה בתרין דיוקנין דכתיב, (בראשית א כו) בצלמו, בצלם, דאנון אדם דכפא הכבוד מרום. ואדם דכפא תנינא דאתמר ביה מראשון. וזהו (ירמיה יז יב) מרום מראשון. ומה דאמר נעשה אדם, האי ללמד לכל חד וחד מישראל דאנון דכר ונקבא לשתיא ליה בזווגיה. (תהלים קכו א) דאם ה' לא יבנה בית שוא

עמלו בזווגו בו. ובנין דא אמר קרא (משלי ג א) בכל דרכיך דעהו והוא יישר

דרכי ה'. שוּדאי נֶאֱמַר בְּעֵלֶת
הָעֹלֹת שְׁנֵי עֹלָמוֹת שְׁצִיר בְּהֵם
עֵלֶת עַל הַכֹּל, וְהֵם י' מְאִישׁ וְה'
מֵאִשָּׁה. שְׁנֵי עֹלָמוֹת שְׁצִיר בְּהֵם
עֵלֶת עַל הַכֹּל הֵם ו' ה', הָעֹלָם
הַזֶּה וְהָעֹלָם הַבָּא, וְזֶה י"ה, וְזֶה
י"ד ה"א וּא"ו ה"א.

וְאָמַר עֵלֶת עַל הַכֹּל, אָף עַל גֵּב
שְׁנֶאֱמַר שְׁבָאֵלֹו הָאוֹתִיּוֹת נִבְרָא
הָעֹלָם, וְכִסָּא לְאָדָם לְשִׁבְתָּ בֵּית,
לְשִׁבְתָּ עַל הַכִּסֵּא, שְׁבִיבָהּ אִי"ה
או"ה, וּבְהֵם נִקְרְאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנֵים
אֲתָם ל'ה' אֱלֹהֵיכֶם, וְנֶאֱמַר בְּהֵם
אָדָם אֲתָם - שְׁתַּפּוּנֵי עֲמֻכָם
בְּאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ וְיִתְקַיְמוּ
מִעֲשֵׂיהֶם, שְׁאֵנִי הוּא שְׁבָרֵאֲתִי כֹל
הָעֹלָמוֹת וְכֹל הַכִּסְאוֹת וְהַחַיּוֹת
וְהַמְּלָאכִים וְכֹל הַצְּבָא הָעֲלִיוֹנִים
וּבְנֵי אָדָם בְּאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ.

וְאָף עַל גֵּב שְׁנֵי בִישְׂרָאֵל
הָאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ בְּשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה
שְׁנַתָּן לָהֶם, לֹא יִמְצְאוּ בְּאוֹתִיּוֹת
הַלְלוּ לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה בְּהֵם שְׁלֹא
יִשְׁתַּפּוּ אוֹתֵי עֲמֻכָם. וּמִשׁוּם זֶה
אָמַר לָהֶם נַעֲשֵׂה אָדָם, בְּשִׁתּוּף
שְׁלִי, וְלֹא הַתּוֹרָה וְהַמְצוּהָ עֲשׂוּ
פְעֻלָּה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה פְּחוֹת
מִמֶּנִּי.

וּמִשׁוּם זֶה בְּכֹל דְּרָכֶיךָ דַּעְהוּ. וְכֹל
אֲמוֹת הָעֹלָם שְׁלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ
תּוֹרָה, אֵין לָהֶם בּוֹ יְדִיעָה,
וְהוֹלְכִים כְּצֵאֵן בְּלֵי רוּעָה, וְנֶאֱמַר
בְּהֵם כִּי כֹל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ
בְּשֵׁם אֱלֹהָיו, וְעוֹשִׂים תְּרַבָּה
אֱלֹהוֹת, וְכֹל יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ
תּוֹרָה, הֵם עוֹבְדִים אוֹתוֹ אֶחָד בּוֹ,
וּבְכֹל הָאוֹתִיּוֹת וְהַשְּׁמוֹת
הַקְּדוּשִׁים שְׁלוֹו וּבְכֹל הַמַּחְנוֹת
הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים שְׁנִבְרְאוּ
בְּהֵם.

וּבְכֹל הַבְּרִיּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת
וְהַתַּחְתּוֹנוֹת וּלְמַעַלָּה מִכֹּל אֶחָד,
וּלְמַטָּה מִכֹּל, וּמִכַּפְּנֵים שֶׁל
כֹּל, וּמִבְּחוּץ שֶׁל כֹּל הוּא אֶחָד.

אֶרְחוּתֶיךָ. דְּאֲתַמַּר בְּהוֹן (הוּשַׁע י"ד) כִּי יִשְׂרָיִם דְּרָכֵי
ה'. דְּוֹדָאֵי אֲתַמַּר בְּעֵלֶת הָעֹלֹת תְּרִין עֲלָמִין
דְּצִיר בְּהוֹן עֵלֶת עַל כֹּלֵא. וְאֲנוּן י' מְאִישׁ, ה'
מֵאִשָּׁה. תְּרִין עֲלָמִין דְּצִיר בְּהוֹן עֵלֶת עַל כֹּלֵא,
אֲנוּן ו' ה' עֲלָמָא דִּין וְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְדָא י'ה.
וְדָא אִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א.

וְאָמַר עֵלֶת עַל כֹּלֵא אָף עַל גֵּב דְּאֲתַמַּר דְּבְּאֲלִין
אֲתוֹן אֲתַבְּרִי עֲלָמָא. וְכִרְסָא, לְאָדָם
לְשִׁבְתָּ בֵּית לְשִׁבְתָּ עַל הַכִּסֵּא, דְּבְּהוֹן אִי"ה
או"ה, וּבְהוֹן אֲתַקְרִיאוּ יִשְׂרָאֵל (דְּרַבִּים י"ד א) בְּנֵים
אֲתָם ל'ה' אֱלֹהֵיכֶם. וְאֲתַמַּר בְּהוֹן (יְחֻזְקָא ל'ד ל'א)
אָדָם אֲתָם. שְׁתַּפּוּנֵי בְּהַדִּיכוּ בְּאֲלִין אֲתוֹן
וְיִתְקַיְמוּ עוֹבְדִיכוֹן. דְּאֲנָא הוּא דְּבְּרֵאֲתִי כֹל
עֲלָמִין, וְכֹל פְּרַסְיוֹן וְחִיוֹן וּמְלָאכִין, וְכֹל צְבָא
עֲלָאִין וּבְנֵי אָדָם בְּאֲלִין אֲתוֹן.

וְאָף עַל גֵּב דְּאִית בִּישְׂרָאֵל אֲלִין אֲתוֹן בְּגִין
אוֹרִיתָא דְּיִהֵב לוֹן. לֹא יִשְׁתַּפְּחוּן בְּאֲלִין
אֲתוֹן לְמַעַבְדַּ עוֹבְדָא בְּהוֹן דְּלֹא יִשְׁתַּתְּפוּן לִי
בְּהַדִּיחוּ. וּבְגִין דָּא אָמַר לוֹן נַעֲשֵׂה אָדָם
בְּשִׁתּוּפָא דִּילִי וְלֹאוּ אוֹרִיתָא וּפְקוּדָא עֲבִיד
פְּעֻלָּה עֲלָא וְתַתָּא פְּחוֹת מִנִּי.

וּבְגִין דָּא בְּכֹל דְּרָכֶיךָ דַּעְהוּ. וְכֹל אֲמִין דְּעֲלָמָא
דְּלֹא קִבְּלוּ מִנָּה אוֹרִיתָא, לִית לוֹן יְדִיעָה
בֵּיה, וְאֲזִלִּין כְּעֵאנָא בְּלֹא רַעֲיָא, וְאֲתַמַּר בְּהוֹן
(מִיכָה ד' ה) כִּי כֹל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהָיו,
וְעַבְדִּין אֱלֹהוֹת סְגִיאִין. וְכֹל יִשְׂרָאֵל דְּקִבְּלוּ
מִנָּה אוֹרִיתָא, אֲנוּן (דף קמ"א ע"א) עֲבַדִּין לִיה אֶחָד
בֵּיה, וּבְכֹל אֲתוֹן וּשְׁמָהֶן קְדִישִׁין דִּילָהּ וּבְכֹל
מְשָׂרְיָן עֲלָאִין וְתַתָּאִין דְּאֲתַבְּרִיאוּ בְּהוּ.

וּבְכֹל בְּרִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין וְלַעֲלָא מְכַלְהוּ אֶחָד
וְלַתַּתָּא מְכַלְהוּ וּמְלַגְאוּ דְּכִלְהוּ וּמְלַבְר
דְּכִלְהוּ אִיהוּ אֶחָד. (שְׁמוֹת כ"ה י"א) מִבֵּית וּמְחוּץ
תַּצְפְּנוּ. וְהָכִי תוּכוּ כְּבָרוּ, הָכִי אִיהוּ מְלַגְאוּ

מבית ומחוץ תצפנו, וכף תוכו
 פרו. כף הוא מבפנים של כל
 העולמות כמו מחוץ לכל
 העולמות לא משתנה, ואין שם
 וחבור אותיות של שם ה' ובכל
 הפנויים שלו חוץ ממנו. שאם לא
 שהוא חבר בקרבנה ' בה' ו'
 בה', לא נקראו האותיות בשם
 'הו', והוא מחבר 'הו' אדנ"י,
 והוא מחבר 'הו' באלהים,
 שעולה לחשבון אה"ה אדנ"י.
 והוא לא נקרא אחד פחות מהם,
 שהוא אחד שמחבר שנים, שהם
 זכר ונקבה, ועושה אותם אחד.
 זהו שפתיב באדם ותוה פי אחד
 קראתיו. והוא משתף בבנין בן
 ובת שהם בנים, לשון של בנין.
 וזהו אם ה' לא יבנה בית.

וכך ענין ומעשה שאינו משתף
 בו, מה כתוב בו? כי שמים פעשן
 נמלחו והארץ פגד תבלה. ומיד,
 ישמחו השמים ותגל הארץ,
 שהם הבנין והשתף שלו. שכל
 ההבלים של אמות העולם הם
 שמים וארץ, ועתידים להאבד,
 וכל ההבלים של ישראל ביי
 ביחודו. אותם שמים וארץ הבנין
 שלו. ומה הוא חי וקיים - כף
 מעשהו חי וקיים. ומשום זה אמר
 חי אני נאם ה' אם אחפץ במות
 הרשע פי אם בשובו מדרכו
 וחייה.

וכמו שאמר לישראל נעשה אדם,
 כף אמר לספירות נעשה אדם. זה
 העמוד האמצעי שהוא ראשון
 למחשבה ואחרון למעשה, שהם
 חכמה בראש וחכמה בסוף. שכל
 ספירה נותנת בו חלקו, ומשום
 זה הוא בדיוקנו מאסף לכל
 המחנות הצבאות. ורועה הנאמן
 בדיוקנו.

ואמר למלאכים נעשה אדם, וזה
 מטטרו"ן, שכל מלאך וחייה שם
 בו חלקו. וכך אמר לצבא השמים

דכל עלמין כמו מלבר דכל עלמין לא אשתני.
 ולית שם וחבור אתון דשם ה' ובכל פנויין
 דילה בר מנה. דאי לאו דאיהו חבר בקרבנה
 ' בה' ו' בה', לא אתקריאו אתון בשם יהוה,
 ואיהו מחבר יהו"ה אדנ"י, ואיהו מחבר
 יהו"ה באלהים, דסליק לחשבון אה"ה
 אדנ"י. ואיהו לא אתקרי אחד פחות מניהו
 דאיהו אחד דמחבר שנים, דאנון דכר ונוקבא.
 ועביד לון חד. הדא הוא דכתיב באדם ותוה
 (ישעיה נא ב) פי אחד קראתיו. ואיהו משתף בבנין
 בן ובת דאנון בנים לישנא דבנין. ודא איהו
 (תהלים קכו א) אם יי' לא יבנה בית.

וכך ענינא ועובדא דלאו איהו משתף ביה,
 מה פתיב בה, (ישעיה נא ו) פי שמים פעשן
 נמלחו והארץ פגד תבלה. ומיד (תהלים צו יא)
 ישמחו השמים ותגל הארץ דאנון בנינא
 ושתפא דילה. דכל הבלים דאמין דעלמא,
 אנון שמים וארץ ועתידין לאובדא. וכל
 הבלים דישראל ביי ביחודה. אנון שמים
 וארץ בנינא דילה, ומה הוא חי וקיים, הכי
 עובדא דילה חי וקיים. ובגין דא אמר (יחזקאל לג
 יח) חי אני נאם ה' אם אחפץ במות הרשע פי
 אם בשובו מדרכו הרעה וחייה.

וכגונא דאמר לישראל נעשה אדם, הכי אמר
 לספירן נעשה אדם, דא עמודא
 דאמצעיתא דאיהו ראשון למחשבה ואחרון
 למעשה, דאנון חכמה בראש וחכמה בסוף.
 דכל ספירה יהיב ביה חולקה. ובגין דא איהו
 בדיוקנה (במדבר י כה) מאסף לכל המחנות
 לצבאות. ורעיא מהימנא בדיוקנה.

ואמר למלאכין נעשה אדם, ודא מטטרו"ן,
 דכל מלאך וחייה שוי ביה חולקה. והכי
 אמר לצבא השמים למעבד לשמשא בדיוקנה,

לעשות את השמש בדיוקנו, וכל כוכב נותן בו חלקו, ועלת על הכל השפתה בו בכל מקום, בתפארת במטטרון ובשמש, ואין להאריך בה.

ועוד נעשה אדם, לאמן שנרע כמה זרעונים בבת אחת, וכל אחד יצא ביומו. אחר כך אמר לאלה שהם פועלים: אני רוצה שתשתפכו כלכם לעשות כלי, וכל אחד מהם יתן בו חלק ממה שנתייב בכם, ואני אשתתף עמכם בכלי שהוא חלק ממני. אמרו לו: מה הכלי הזה כל כך חשוב לפניך שיהיה כלול מהכל? אמר להם: הכלי הזה הוא אדם שיהיה בדיוקן של האדם העליון.

אמרו לו: למה תאמר לנו שכל אחד ואחד נותן בו חלקו, והרי אתה הוא אדון הכל, ואתה בראת הכל? טל אתה מכל אחד ואחד מה שאתה רוצה, שלא יהיה פתחון פה לאותם שלא יודעים בכך, שיאמרו שמעשה של אדם אתה צריך מהשליחים שלך.

אמר להם: למלך שנתן מתנה לעבדיו ונתן לכל אחד ואחד חלקו וירשתו מאותה מתנה, אחר כך בא העבד הנאמן אליו ויקש ממנו מתנה. אמר המלך: העבד הזה עבד אותי בכל האיברים שלו, כך אני רוצה לעשות הכלי שלו מתנה מכל הצבאות שלי. מה עשה? פנס את כל המחנות שלו ואמר: אני רוצה מכם כל אחד ואחד יתן מתנה משלו לעבד הזה, ואני אשתתף עמכם ואתן בו מתנה משלי.

מהם הקשו ואמרו מה אנוש פי תזכרנו. ומנהון אמרי ברעוא שלים. אף כך קדם שגברא העולם, נכנסו ישראל במחשבה להבראות, קדם שגבראו המלאכים וכל הבריות של

וכל פוכבא יהיב ביה חולקה, ועלת על כל אשתתף בהו בכל אתר בתפארת במטטרון ובשמשא, ולית לארפא בהאי.

ועוד נעשה אדם. לאמן דזרע כמה זרעונים בבת אחת, וכל אחד נפיק ליומוי. לבתר אמר לאלין לאנון פועלים, אנא בעי דתשתתפו כלכו למעבד מאנא, וכל חד מניהו יהיב ביה חולקה כמה דיהבית בכו, ואנא אשתתף עמיכו בההוא מאנא חולקא מני. אמרו ליה מאי האי מאנא כל כך חשיב קדמך דיהא פליל מכלא. אמר לון האי מאנא איהו אדם דיהא בדיוקנא דאדם עלאה.

אמרו ליה אמאי תימא לן דכל חד וחד יהיב ביה חולקה. והא אנת הוא אדון דכלא, ואנת בראת כלא, טל אנת מפל חד וחד מה דאנת בעי, דלא יהא פתחון פה לאנון דלא אשתמודעין בך. דימרון דעובדא דאדם אנת צריך משליחין דילך.

אמר לון למלפא דיהב מתנא לעבדוי, ויהיב לכל אחד ואחד חולקה ואחסנתה מההוא מתנא. לבתר אתא עבדא מהימנא לגבה ושאל ליה מתנה. אמר מלפא האי עבדא פלח לי בכל אברין דילה. והכי אנא בעי למעבד מאנא דילה מתנה מפל חילין דילי מה עבד פנש כל משרין דילה ואמר לון בעינא מניכו כל חד וחד יהיב מתנה. מדידה ליהאי עבדא, ואנה אשתתף עמכון ואתן ליה מתנה מדילי.

מנהון אקשו ואמרו (תהלים ח ה) מה אנוש פי תזכרנו. ומנהון אמרי ברעוא שלים. אוף הכי קדם דאתברי עלמא, עאלו ישראל במחשבה להבראות, קדם דאתבראו מלאכין וכל ברין דעלמא דעובדא דבראשית. ובחביבו

העולם של מעשה בראשית, ובחביבות שלהם הניח את המעשה שלהם שיהיו אחרונים למעשה בראשית. ואמר עליו נעשה אדם.

דממה? אלא בשביל החביבות של אביהם שבשמים שנקרא ישראל, והם היו עתידים להקרא בשמו ישראל, כנס את העליונים והתחתונים לתת חלק מכלם. משום שאם יחטא האדם, כלם נמצאים חסרים בהם מאותו החלק שנתנו בו, וכלם יבקשו רחמים בשבילו. והוא נתן בהם משלו, משום שמררים לו עשה למענה אם לא למעננו, בשביל אותו החלק שלך שנתת בישראל. זהו שכתוב כי חלק ה' עמו. והוא מוחל להם בשביל אותו החלק שלו של שמו שנתן בהם.

שאם לא יתנו הם מעצמם חלק בו ברצונם, כלם היו טוענים עליו, שאתה נטלת מעמנו על כרחנו חלקנו שהוא באדם מכל אחד ואחד, ולא היו מרחמים עליו. וכדי שלא יהיה להם פתחון פה, משום זה לא רצה לטל חלק אלא ברצונם.

כמו זה שנאמר ברועה הנאמן, עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. ומשום שהמזיקים סרחו לו ולא רצו לתת בו חלק, ואמרו מה אנוש כי תזכרנו וגו', לא ברא להם לבושים, שהם הגופים שלהם, והם שונאים אותם. ועל כן הממנים שעל שבעים ושתים אמות שהם לפניך, כמו כאשר ישראל מחיבים לאביהם שבשמים, אותם אמות העולם הם רצועות בידי בורא העולם להלקותם בהם.

ובשחזורים בתשובה, זורק את אינו אלא בידי של מי שנטל,

דילהון, אנה לעובדא דילהון דיהון בתראין לעובדא דבראשית. ואמר עלה נעשה אדם.

ואמאי אלא בגין חביבו דאבוהון דבשמאי דאתקרי ישראל. ואנון הו עתידין לאתקרי בשמה ישראל, כניש לעלאין ותתאין למיהב חולקא מפלהו. בגין דאי יחוב אדם, פלהו אשתכחו חסרין בהון, מההוא חולקא דיהבו ביה, וכלהו יבעון רחמי בגינה. ואיהו ירב בהון מדילה, בגין דמרון ליה עשה למענה אם לא למעננו, בגין ההוא חולקא דילך דיהבת בישראל. הדא הוא דכתיב (דברים לב ט) כי חלק יי' עמו. ואיהו מחיל לון בגין ההוא חולקא דילה דשמה דיהב בהון.

דאם לא יהיבו אנון מגרמיהו חולקא ביה ברעותיהו, פלהו הו טענין עלה, דאנת נטילת מנן על כרחנא, חולקא דאיהו באדם מפל חד וחד, ולא הו מרחמי עלה. ובגין דלא יהא לון פתחון פה. בגין דא לא בעא לנטלא חולקא אלא ברעותא דילהון.

בגונא דא דאתמר ברעיא מהימנא, (תהלים סח ט)

עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. ובגין דמזיקין סרחו לגביה, ולא בעו למיהב ביה חולקא, ואמרו (שם ח ה) מה אנוש כי תזכרנו וגו', לא ברא לון לבושין דאנון גופין דלהון. ואנון שנאין לון. ועל כן ממנן דעל ע"ב אמין, דאנון קמוך, פגונא דא פד ישראל מחיבין לאבוהון דבשמאי, אנון אמין דעלמא רצועין בידי דבורא עלמין לאלקאה לון בהו.

וכר חזרין בתויבתא זריק רצועין מידה, ולא יהא בהון ממש. דחילא דרצועין לאו איהו אלא בידי דמאן דנטיל. דעליהו אתמר הרצועות מידו, ולא יהיה בהם ממש. שהפח של הרצועות

שעליהם נאמר כל הגוים כאין נגדו. ומשום שישאל יש בהם חלק מבורא העולמות שהוא עלת על הכל, ומעשר הספירות ומהפסאות ומהמלאכים והפוכבים והמזלות, כשחזרים בתשובה, מכל מה שנטלו מבקשים עליהם רחמים, חוץ משדים ומזיקים וכחות הטמאה, שנאמר בישאל אל תטמאו בכל אלה, שאין להם חלק בהם.

ומשום זה אמות העולם, שנשמותיהם מאותם כחות הטמאה, אין להשתתף עמם באכילה ושתייה, ולא בכל מעשיהם, שעליהם כתוב אשר חלק ה' אליהם וגו', וברך בחר ה' ועליהם נאמר כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו וגו', שהוא יחיד ומיוחד בכל המהות שכוללים בהם.

ומשום שישאל כוללים מעליונים ותחתונים, ועלת על הכל שם את שמו בהם, והם אהובים יותר ממלאכי השרת, משום שיש להם חלק בספירות מה שאין בן במלאכים, משום שישאל הם גורלו ונחלתו, כמו שהבנים אצל אביהם. שהמלאכים אינם אל הספירות אלא כמו סוסים אל הרוכבים עליהם, אבל ישראל בנים של הקדוש ברוך הוא, ופרשה בעלי המשנה, אין ישראל נגלים עד שישתעבדו בשבעים ושנים אמות. ומשום זה כלל הקדוש ברוך הוא בסנחריב את שבעים ושנים האמות, לקיים בהם מ' לחמה לה' בעמלק מדור דור.

וכנגד שבעים ושנים שרים הם השמות שבעים ושנים של ויסע ויבא ויט, לקיים בהם הנה ה' רכב על ע'יב ק"ל, לטל מהם נקמה מעמלק שכולל בו שבעים

(ישעיה מ יז) כל הגוים כאין נגדו. ובגין דישאל אית בהו חולקא מבורא עלמין דאיהו עלת על פלא. ומעשר ספיראן ומכרסין ומלאכין וכוכביא ומזלין פד חזרין בתשובה מכל מה דאתנטילו בעון רחמי עליהו. בר משדין ומזיקין וחילין דמסאבו, דאתמר בישאל (ויקרא יח כד) אל תטמאו בכל אלה, דלית לון חולקא בהון.

ובגין דא אמין דעלמא דנשמתין דילהון מאנון חילין דמסאבו, לית לשתפא בהון לאכילה ושתייה, ולא בכל עובדיהון, דעליהו פתיב (דברים ד יט) אשר חלק ה' אליהם וגו', (שם יד ב) וברך בחר ה'. ועליהו אתמר (מיכה ד ה) כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו וגו', דאיהו יחיד ומיוחד בכל משרין (דף קמא ע"ב) דכלילין בהון.

ובגין דישאל כלילין מעלאין ותתאין, ועלת על פלא שוי שמה בהון, ואנון רחמימין יתיר ממלאכי השרת, בגין דאית לון חולקא בספירן, מה דלאו הכי במלאכין. בגין דישאל אנון עדביה ואחסנתה, פגונא דבגין לגבי אבוהון. דמלאכין לאו אנון לגבי ספירן אלא פסוסון לגבי דרוכבי עליהו. אבל ישאל בגין דקודשא בריך הוא, ואוקמוה מארי מתניתין אין ישראל נגאלין עד שישתעבדו בשבעין ותרין אמין. ובגין דא כלל קודשא בריך הוא בסנחריב שבעין ותרין אמין, לקיים בהון (שמות יז טז) מ' לחמה לה' בעמלק מדור דור.

ולקבר שבעין ותרין שרים אנון שמהן שבעין ותרין וויסע ויבא ויט, לקימא בהון (ישעיה יט א) הנה ה' רכב על ע'יב ק"ל, לנטלא מגיהון נוקמא מעמלק דכליל שבעין ותרין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם זין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**